

Júlia

Világszerte Nr. 1

Lucy Ellis

Fénysugár egy borús napon

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Ellis, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 652. eredeti címe: *Kept at the Argentine's Command* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 652. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-364-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Alejandrónak már akkor feltűnt a nő, amikor beszállt a gépbe. Ő volt messze a legelragadóbb teremtés közel s távol. Ragyogó fénysugár egy borús napon.

Hosszú lábát egymásra téve, fejét lehajtva teljesen elmerült egy képes folyóiratban. Fényes, kékesfekete fürtjei bohókásan az arcába hullottak. Művészien nyírt apródfrizurájával és a harmincas évekre emlékeztető, nőies öltözetével olyan volt, mint egy előkelő hölgy egy rég letűnt korból.

Ahogy Alejandro végigment az ülések közötti keskeny folyosón, a nő felnézett, és a tekintetük találkozott.

A huncut tincsek különlegesen finom arcot kereteztek. A nőnek keskeny, arisztokratikus orra volt, nagy, sötét szeme és rózsapiros szája. A férfi figyelmét nem kerülte el, hogy a szeme tágra nyílt, amikor összenéztek. A benne lévő kifejezés azonban nem ígért semmi jót. Ahogy a pillantását elkapta róla, egyenesen ijedtnak tűnt. Akárcsak az egyik kiscsikó otthon a birtokon, gondolta Alejandro. Szokás szerint vidám ugrálással hívják fel magukra a figyelmet, de ha közeledik hozzájuk valaki, ijedten félrehúzódnak.

Alejandro számára nem okoztak gondot a félénk nők. Tudta, hogyan kell velük bánni.

A szeme sarkából észrevette, hogy a nő újra ránéz. Ezúttal kissé bátrabban. A szája széle megrándult, és azok a csábító, rózsás ajkak halvány mosolyra húzódtak.

Alejandro önkéntelenül viszonzta a mosolyt, pedig nehezebbre esett. Olyan régen nem mosolygott, hogy teljesen kijött a gyakorlatból. A nő elpirult, és láthatóan idegesen újra elmerült a képeslapban.

Alejandro el volt bűvölve.

Alighogy elfoglalta a helyét, látta, hogy a szépség magához int egy légikísérőt. A következő húsz percben a férfi azzal szórakozott, hogy figyelte, ahogy a barna szemű szépség foglalkoztatja a személyzetet. Kért egy pohár vizet, egy párnát, egy takarót... Amikor azonban a már láthatóan dühös légikisasszonnyal vitába bonyolódott, Alejandro titkos rajongása egyszeriben odalett.

– Nem, ezt tényleg nem tehetem. – A nő hangja éles volt, és ellentmondást nem tűrő. Ezen még a magával ragadó francia kiejtése sem enyhített.

Amikor a dühös légikísérő végigment az ülések között, Alejandro kihajolt hozzá, és megkérdezte, hogy van-e valami gond.

– Egy idősebb úr nem képes megtenni a hosszú utat a mosdóhoz. Neki próbálunk új helyet keresni – magyarázta a hölgy. A sötét hajú nő idegesítő viselkedését nem említette.

Alejandro habozás nélkül fogta a kabátját, felállt, és kivette a bőröndjét a csomagtartóból.

– Én átadom a helyemet – ajánlkozott. Azzal rámosolygott a légikisasszonyra, aki ettől nyomban elpirult.

Miután Alejandro elfoglalta új helyét, elővette a laptopját, és belemerült az olvasásba. A sötét hajú szépséget száműzte a gondolataiból.

A reggeli hírek cseppet sem járultak hozzá, hogy az útja örömmel töltse el. Hát persze, a sajtó kapva kap egy olyan eseményen, hogy az egyik leggazdagabb orosz oligarcha elvesz egy kihívóan szép, vörös hajú revüasztárt, és az esküvőt egy skót kastélyban tartják. Alejandro magától a vőlegénytől tudta, hogy a sajtó már felvonult a helyszín közelében, hogy a távolból, teleobjektívekkel próbálják elkapni a hön áhított pillanatokat a hírességek nagy napjáról.

Alejandro maga is a hírességek közé tartozott. A személye körüli hírverésre egyáltalán nem volt szüksége, sőt utálta. Ezért aztán úgy döntött, hogy a lehető legkevésbé feltűnő módon utazik az esküvő helyszínére. A repülőn a turistaosztályra váltott jegyet, és már egy nappal korábban útnak indult, hogy élvezni tudja a négyórás autótutat a festői tájon. Ha átlagos kocsival érkezik, talán el tudja kerülni a feltűnést.

Mindazonáltal nem nézett örömmel az esküvői forgatag elébe. Megerőltető hétvége lesz...

Alejandro türelmetlenül félretette a számítógépet, és felállt a helyéről, amely túl szűk volt széles

vállához képest. Sohasem tudott sokáig egy helyben ülni.

Ebben a pillanatban köhécselest hallott maga mellett. A sötét hajú szépség volt.

Az út során a nő már többször is elment mellette. Alejandro eltűnődött, vajon rosszul van-e, vagy az ő figyelmét akarja magára vonni.

Úgy döntött, hűvös pillantást vet rá. A nő nyilván nem is sejti, hogy már régen eljátszotta az ő rokonszenvét.

A járása minden alkalommal bizonytalanabbnak látszott. Talán becsípett egy kicsit, vélte Alejandro.

Szokatlan magassága is feltűnt neki. Egy pillantás a lábára azonban mindent megmagyarázott: a türkizkék körömcipőnek szinte nevetségesen magas túsarka volt. Ez persze csak kiemelte a nő szépségét. Jobban, mint ahogy azt Alejandro elismerte magában.

– Pardon, *monsieur* – motyogta a nő.

Nyilvánvalóan ittas.

– Talán egy kicsit kevesebb pezsgőt kellene innia. Ezzel valamennyiünknek szívességet tenne.

A nő bosszúsan pislogott.

– Tessék?

– Jól hallotta.

A nőnek egy pillanatra elakadt a szava, aztán dacosan felemelte a fejét, és toppantott a lábával. Alejandrónak uralkodnia kellett magán, hogy ne nevéssen fel hangosan.

– Miért nem ad utat egyszerűen, ahelyett hogy ártatlan embereket sérteget? – sziszegte a nő.

A franciás kiejtése nagyon jól állt neki. Ez még vonzóbbá tette.

A férfi tekintete gátlástalanul végigsiklott rajta a csillogó fürtöktől a cipője orráig, aztán megállapodott a tökéletes női domborulatokon.

Nem állta meg azonban, hogy ne támadással válaszoljon.

– Nagy igényei vannak, *chica*, nem igaz?

– Hogyhogy?

– Úgy viselkedik, mintha a magáé lenne a repülőgép. A légikísérők nem a maga személyzete. Mi lenne, ha végre egy lélegzetvételnél szünetet hagyna nekik?

– Fogalmam sincs, miről beszél – motyogta a megbántott teremtés, és leszegte a fejét. – Most pedig adjon végre utat!

A férfi csak erre várt.

– Csak ha rá tud venni.

A nő csalódottan nézett rá.

Alejandro maga is meglepődött a viselkedésén. Általában tisztelettel bánt a nőekkel, még az éretlen fruskákkal is.

Egy pillanatra azt hitte, hogy az a nagy, barna szempár könnyekkel telik meg. Ki tudja, mi mehet végbe ebben a rejtélyes teremtésben...

Aztán megadta magát, és átengedte. Legalábbis úgy, hogy éppen át tudjon furakodni mellette.

A nő megvető hangot hallatott, aztán emelt fővel visszabotorkált a helyére.

Nem sok idő telt el, és hirtelen hangosan feljajdult. Az utasok kíváncsian nyújtogatták a nyakukat, hogy mi történhetett. Amint kiderült, a nő tálcája az ennivalóval leesett a földre. Egy alkalmazott gyorsan odasietett, és igyekezett minél kevesebb feltűnést keltve eltüntetni a romokat. Alejandro szívből sajnálta.

Nagyot sóhajtott, visszaült a helyére, és vetett egy pillantást a telefonjára. Elege volt ebből a nőszemélyből.

A vőlegénytől érkezett üzenet.

Változott a terv. Tegyé meg nekem egy szívességet, és hozd el magaddal az egyik nyoszolyólányt! Lulu Lachaille-nak hívják. A 338-as járáttal érkeznek a 4-es kapuhoz. Értékes szállítmány. Ha nélküle érkezel, Gigi agyoncsap, és az esküvő elmarad.

Alejandro legszívesebben nemet mondott volna a barátjának.

Hogy örült ennek az útnak a szép zöld skóciai tájon keresztül! Most pedig négy óra hosszat egy kocsiban kell utaznia egy minden bizonnyal idegesítő koszorúslánnyal.

Bár az is igaz, hogy a vendégek listáján hosszú lábú revütáncosnők is szerepelnek... Talán mégsem lesz olyan unalmas az út.

Ahogy megkockáztatott egy pillantást kissé távolabbra, látta, hogy a francia *mademoiselle* szintén kutatva néz körül. Az arckifejezése egyszerre tükrözött reményt és kétségbeesést. Olyan benyomást keltett, mint egy bajba jutott királykisasszony egy rajzfilmből. Aztán a tekintete Alejandrora esett, és az arca elkomorodott.

A férfi fejcsóválva figyelte, ahogy egy légikísérő egy tálcán vizet és valami tablettát nyújt át neki.

Most már a feje is fáj? Ez egyre jobb...

Alejandro rossz előérzettel nyitotta meg a Khaled által küldött üzenet mellékletét. A lelke mélyén már sejtette, hogy mi vár rá.

Amikor meglátta a képet, nem tudta, hogy nevéssen-e, vagy sírjon. Egy komoly tekintetű, sötét hajú nő nézett rá a képernyőről. Hihetetlenül vonzó volt.

Egy baj akadt csupán.

Alejandro rosszkedvű pillantást vetett az útitársnőjére. A képen látható nő a *mademoiselle* volt.

Csak ha valahogy rá tud venni!

Luluban még mindig forrt a méreg, miközben a gépből kiszállva a repülőtér épületébe ment. Közel állt ahhoz, hogy jelenti az esetet a légitársaságnak.

Minden nőnek joga van ahhoz, hogy biztonságban repüljön. Anélkül hogy goromba fráterek leckéztessék.

Tisztában volt vele, hogy ő maga sem teljesen ártatlan a kialakult helyzetben. Nyilván a férfinak megvan róla a véleménye, mivel tanúja volt, hogy ő nem akarta átengedni a helyét egy idősebb úrnak.

Lulunak elnehezült a szíve. Látta a többi utas arckifejezését, és tudta, hogy valamennyien ugyanazt gondolják róla. De hát mit tehetett volna?

A repülőgép személyzete tudott a betegségről, és mindent elkövettek, hogy az utat, amennyire lehet, kellemessé tegyék számára. Csak azt az egy légikísérőt nem tájékoztatták. Amikor az arra kérte, hogy cseréljen helyet az idős úrral, hirtelenjében meg sem tudott mozdulni. A stewardess kérése meghaladta az erejét.

Amikor végre a csomagkiadáshoz ért, már nyomorultul érezte magát. Ki vonakodik egy rokkant öregembernek segíteni?

Talán mégis meg kellett volna fogadnia az édesanyja tanácsát, és magával kellett volna hozni valakit, aki elkíséri az útra. Akkor mindez nem történt volna meg.

De hát hogyan tanuljon meg valaha is önállóan élni, ha egy lépést sem tesz egyedül? Ő felnőtt nő, nem egy rokkant! Sokkal több rejlik benne, mint amennyit ma megmutatott.

Lulu önkéntelenül is kiegyenesedett. A jövőben jobban össze fogja szedni magát!

Hat hónappal ezelőtt hajszal híján tönkretette a kapcsolatát a legjobb barátnőjével. Azóta keményen dolgozik azon, hogy jobb emberré váljon.

Keresett magának egy terapeutát ahelyett, akit a szülei választottak neki. Felállított egy rendes diagnózist. Most legalább tudja, hogy a Gigivel szemben tanúsított viselkedése az attól való félelemnek tudható be, hogy elveszítheti őt. Ez a betegsége egyik tünete.

De hát túlságosan egyszerű lenne a betegségre hivatkoznia ahhoz, hogy Gigi megbocsásson neki. Ezzel nagy terhet rakna a barátnője vállára, és veszélyeztetné az újonnan megszerzett boldogságát. Ki teszi ki ennek a legjobb barátnőjét?

Csak egy teljesen kétségbeesett, lelkileg labilis ember. Ő pedig nem akar többé ilyen lenni! Teljesen át fogja alakítani az életét!

Néhány nappal ezelőtt beiratkozott egy jelmeztervező tanfolyamra. Kell valami más, tartalmas

dolog is az életébe, mint a mindennapos munka a kabaréban.

Ez a döntés adott neki önbizalmat, hogy egyedül is vállalni merje ezt a repülőutat.

Azzal azonban nem számolt, hogy a sors összehozza egy magas, sötét hajú férfival, aki elállja az útját, amikor ő visszafelé jön a mosdóból, ahol mindent kihányt, ami csak a gyomrában volt.

Az a pasi úgy nézett rá, mintha valami nem lenne rendben vele. Mintha fogyatékos lenne. Pedig éppen azért járt hónapok óta terápiára, hogy ezeket a gondolatokat végre kiverje a fejéből.

Lulu észrevette, hogy reszket a keze, miközben a barátságos alkalmazottnak, aki felajánlotta a segítségét, megmutatta, melyik az ő csomagja. Az a goromba fráter a gépen miért nem tudott ilyen segítőkész lenni?! Ehelyett még szidalmazta is. Ráadásul éppen amiatt, amitől az egész repülőút során olyan sokat szenvedett. Állandóan ki kellett mennie a mosdóba hányni, amíg a gyomra teljesen üres nem lett.

Egyszerűen felejtsd el! – parancsolt magára. – Ő már biztosan régen kitörölt az emlékezetéből.

Amikor végre kiért a csarnok érkezési oldalára, már egészen gyengének érezte magát. Alig várta, hogy magához ölelje Susie-t és Trixie-t, a két másik nyoszolyólányt. Az idegei már teljesen felmondták a szolgálatot. Semmi további megpróbáltatást nem lett volna képes elviselni. Egyetlen vágya volt, hogy nyugodtan megérkezzen az esküvő helyszínére, minden további kaland nélkül.

Éppen sms-t akart küldeni a barátnőinek, amikor utasok egy csoportja kis híján elsodorta. Háttal nekiütközött egy meleg, kemény testnek. Egy hihetetlenül kemény testnek. Rögtön tudta, hogy csakis férfi lehet az illető, annak a kéznek a súlyából ítélve, amely a vállán nyugodott, és amely megmentette az eséstől.

Aztán a férfi megszólalt, és Lulu megdermedt.

Megismerte a hangot. Jóságos ég! Ez az az érzéketlen macsó a repülőgépről!

Menekülj, ahogy csak bírsz!

A lába azonban felmondta a szolgálatot. Hihetetlenül kiszolgáltatottnak érezte magát. Nem tud szembeállni ezzel a férfival! Tudta persze, hogy az illető nem árthat neki. Végül is a törvény megvédi. Lulu azonban gyűlölte ezt az érzést. Szeretett volna mindig erősnek látszani.

A legjobban azon csodálkozott, miért nem tudja levenni a szemét a férfi érzéki ajkáról. Elbűvölten nézte az állán a sötét árnyéket ott, ahol reggel biztosan megborotválkozott. Rendkívül férfias jelenség volt.

Lulu figyelmeztette magát, hogy alapjában véve utálja a túl férfias férfiakat. Cseppet sem tetszett neki, ahogy keresztülverekszik magukat az életen. Ahogy pusztán megfélemlítés által teremtenek maguknak olyan lehetőségeket, amelyek a nők számára elérhetetlenek.

Ezek a férfiak idegesítették őt. Amit azonban most érzett, az nem okvetlenül idegesség volt. Inkább valami más.

És ez a valami nem hagyta nyugodni. Hiába tudta, hogy a pasi egy erőszakos fráter, de magas, széles vállú és hihetetlenül jóképű. Aranybarna szeme és csábító ajka úgy vonzotta, mint a mágnes.

Kissé kócos, barna haja olyan dús és selymes, hogy Lulunak szinte viszkedett az ujja, hogy megérintse.

Pedig egyáltalán nem kedveli őt. És ahogy a férfi ránéz, abból látszik, hogy ő sem kedvelheti különösképpen.

És ez így nagyon is jó. Az ellenszenv legalább kölcsönös.

Még akkor is, ha ez a férfi Gary Cooperre hasonlít, amikor a színész még a pályája kezdetén állt. De ő sohasem bántott volna meg egy nőt...

Na, most már elég! Ne bámulj így rá! És ne hasonlítgasd filmszínészekhez!

– *Buenos tardes, señorita!* – mondta a férfi olyan hangon, mintha tisztességtelen ajánlatot tenne.

– Azt hiszem, engem keres.

Lulu megpróbált úrrá lenni azokon az érzéseken, amelyeket a férfi mély hangja és spanyol kiejtése kiváltott belőle.

Nem! Nem és nem! Nem hagyja, hogy a férfiből áradó vonzerő megszedítse!

Úgy kihúzta magát, hogy magasabbnak látszott, mint amilyen valójában volt.

– Nem, egészen biztosan nem.

Alejandro ellenállt a kísértésnek, hogy egyszerűen sarkon forduljon és elmenjen. Ha rajta múlt volna, szívesen megmutatta volna a kis *princesit*ának, hogy neki esze ágában sincs kikezdeni vele. De hát megígérte a barátjának, hogy megteszi neki ezt a szívességet, így aztán össze kellett szednie magát.

– Alejandro du Crozier – nyújtotta a kezét.

Lulu úgy nézett rá, mintha fegyvert szegeztek volna rá.

– Kérem, hagyjon engem békén! – felelte kicsit túlságosan is támadóan, és tüntetően elfordult.

– Nem akartam kikezdeni magával, *señorita* – védekezett a férfi, és maga is elcsodálkozott, hogy ilyen nyugodt maradt.

Semmi válasz.

– Nem értett meg, Lulu – folytatta a férfi.

A név említése elérte a célját. A nő zavartan újra a férfi felé fordult, és gyanakodva mérte végig.

– Honnan tudja a nevemet?

Alejandro mosolyogva összefonta a karját a mellén.

– Abban a szerencsében részesül, hogy én viszem el az esküvőre.

Lulu azt hitte, rosszul hall. Ahogy elkapta a férfi átható pillantását, hirtelen elvörösödött.

Röviddel ezelőtt, a repülőgépen ez a pasi még azt az érzést keltette benne, hogy valami visszataszító rovarnak tartja, és legszívesebben eltaposná.

Lulu egy lépést hátrált, és szerencsétlenségére belebotlott a saját bőröndjébe.

A férfinak volt annyi lélekjelenléte, hogy elkapta a karját, és így megmentette a biztos eleséstől.

– Óvatosan, *bella* – mormolta a férfi, és meleg lehelete simogatta a lány fülét.

A férfi hirtelen közelségétől remegni kezdett Lulu lába. Eltökélten megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából.

– Eresszen el, és hagyjon elmenni! – sziszegte.

– *Señorita* – emelte fel a hangját a pasi, és nem eresztette el a karját –, Alejandro du Crozier vagyok, és akár hiszi, akár nem, én fogom magát elvinni az esküvőre.

A lány bizonytalanul viszonzta a férfi pillantását. Tud az esküvőről, tehát ő is meg van híva...

– A barátnőimmal akartam utazni. – Lulu ebben a pillanatban eszmélt rá, hogy nyilván módosult a terv.

– Erről én nem tudok. Csak azt közölték velem, hogy el kell vinnem magát. – A férfi arckifejezése arról árulkodott, hogy mindez nem tölti el különösebb örömmel.

Ami tökéletesen rendben is van, gondolta Lulu. Legalább ebben is egyetértünk.

Megint megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából, és az ezúttal el is engedte.

– De én nem szállok be egy idegen férfi kocsijába, Mr. ...

A férfi sóhajtva előhúzta a telefonját a zsebéből, és átnyújtotta a lánynak. Az összeráncolt homlokkal elolvasta a kijelzőn megjelenő üzenetet, aztán csalódottan nézett fel.

– Khaled küldte magát?

Mivel a férfi nem válaszolt azonnal, Lulunak feltűnt, milyen közel van hozzá. De miért nézi olyan érdeklődéssel az ő száját? Sokkal jobban bosszantotta azonban, hogy a saját szíve milyen vadul dobog.

A férfi borostyánszínű szeme a gyönyörű, hosszú szempillák alól egyenesen rászegeződött.

– Ha nem akar odáig gyalogni, akkor azt javaslom, hogy szálljon be!

A férfi nem is várt a válaszra, hanem elindult. Nyilvánvalóan arra számított, hogy a lány követi.

Lulu döböntően nézett utána. Ez a leghetlenebb, legbarátságtalanabb ember, akivel valaha találkozott!

Ahogy eltökélten felemelte a bőröndjét, a nehéz táská fájdalmasan beleütődött a lábszárába. Elképzelni is rossz, hogy ezzel az emberrel kelljen három-négy órán át összezárva utaznia egy kocsiban!

Megpróbál taxit keresni, hogy egyedül jusson el a Dunlosie-kastélyba. Szerencsére telik rá. Mindig fontos volt számára, hogy anyagilag független legyen. Úgy találta, a pénz biztonságot és szabadságot jelent egy nő számára. Megtanulta a szülei kapcsolatából. Az édesanyja hosszú évekig